

край горнето течение на Ново-селската рѣка лежатъ останкиѣ на единъ съвсѣмъ забравенъ мѣнастирь. Отъ тоя бѣлѣжитъ за вѣмето си паметникъ, явно личатъ зидоветѣ на неговата черква, разкопани не отколѣ, цѣли желѣзни черковни потрѣби, като манали и т. н. Че това е било мѣнастирь, се види отъ самото название на бистро шуртящата край него рѣка, нарѣчена Мѣнастѣрска. Основитѣ на мѣнастиря (открити кждѣ 1860 г. отъ сливенеца Дѣдо Стойко) приличатъ на четверожгълно градище, което е обемало единъ дворъ, въ срѣдата на който и до днесъ личатъ слѣди отъ черква. Диаметрътъ ѝ, по посока отъ изтокъ къмъ западъ, е 14 метра, ширина 7 метра, съ една главна и двѣ малки апсиди. Мимо главната врата, въ черквата се е влизало още и прѣзъ една вратичка въ притвора отъ къмъ горната страна. Въ черквата се забѣлѣзватъ мѣстата, дѣто сж стоели стѣлбоветѣ, надъ които, види се, се е издигало кубе. Тухлитѣ (3 и $2\frac{1}{2}$ дециметра дълги и широки, а 4 сантиметра дебели), съ които е постланъ подътъ на черквата, сж разпукани, като да сж подлагани на силенъ жаръ. Мѣнастирскитѣ здания сж се намирали на сѣверната и западната страна на мѣнастирското градище. До югоизточния жгълъ на послѣдното се е издигала висока кула, служаща за прибѣжище на мѣнастирскитѣ жители.

Отъ спазения по прѣдание сборъ на тия развалини на 31-ий май, Шкорпилъ (споменъ С. и мѣнастиритѣ му,

лице отъ женски полъ, подобно на Марѣчено Градище, да има нѣщо общо съ мѣнастиря тукъ, подъ име Св. Марина, или пѣкъ съ болярската фамилия Марѣни, Маринови. Извѣстно е, че слѣдъ падането ни подъ турцитѣ, много отъ боляритѣ ни, които се избавиха отъ рѣзня или потурчване, избѣгаха въ Влашко, Русия и т. н. а нѣкои се подслониха въ загѣтани кѣтища изъ западна Бѣлгария, както е случая съ Чипровецъ, селото до него Копиловецъ (вѣроятно отъ търновското Кипилово) и т. н. (За Парчевичи въ Чипровецъ, сравни с. Парчевци въ Габровско). Членъ отъ горнята фамилия Маринови е билъ Илия, католишки епископъ въ Чипровецъ (1623—1643 г.). Отъ друга страна, по-деликатенъ е въпросътъ съ общността на сливенското Маринено Градище и Маринополисъ до Търново, отъ което търновци направили Марно Поле! За него Бакичъ пише просто и ясно: градецъ до Търново, а не поле. Въ Маринено Градище при Сливенъ, х. Киро Табака е намѣрилъ още прѣди освобождението мѣдна монета съ буква М и друга по-малка Р.